

Nr 68.

Av herr **Carlström m. fl.**, *angående revision i visst avseende av fattigvårdslagens hemortsrättsbestämmelser m. m.*

Sedan flera år tillbaka har kungl. pensionsstyrelsen i sin sjukvårdande verksamhet i den utsträckning det varit möjligt sökt placera astmasjuka ungdomar för yrkesutbildning å vissa orter inom landet där klimatet och luftförhållandena ansetts särskilt lämpade för av ifrågavarande sjukdom utsatta patienter. Särskilt i vissa kommuner på småländska höglandet ha under en följd av år sådana sjuka beretts inackordering hos vissa yrkesutövare i och för utbildning i någon yrkesgren och samtidigt vunnit förbättring i sitt hälsotillstånd.

I och för sig är ju detta förhållande glädjande, och ingen vill motsätta sig att de sjuka på så sätt bringas lindring i sitt lidande och viss utkomst för framtiden. Men fransidan i denna historia är, att icke sällan de kommuner, som få mottaga dessa sjuka, så småningom också ställas inför utsikten att för framtiden få påtaga sig underhållsskyldighet för en del av dessa som efter utbildningstidens slut stannar kvar inom kommunerna och vinner mantalsskrivning därstädes. Erfarenheten har nämligen visat, att det är mera sällan som de sjuka bli så fullt återställda att de, om de äro medellösa, på längre sikt kunna försörja sig utan kommunens mellankomst, och redan har inom vissa kommuner fattigvårdstungan ökat på grund av omhändertagandet av dessa astmasjuka som efter utbildningstidens slut stannat kvar på orten. En del misshälligheter följer givetvis härav då vederbörande kommuner icke kunna anse sig skyldiga att utan vidare bereda asylrätt för sjuka av detta slag från andra kommuner enbart av den anledningen att de klimatiska förhållandena på orten äro välgörande för människor som lida av viss sjukdom. Där det kan påvisas att vederbörande patienter efter utbildningstidens slut söka kvarbliva i vistelsekommunen uteslutande av hälsoskäl, söka nu dessa kommuner förhindra detta genom åberopande av de bestämmelser som gälla för sjuka som intagits å sjukvårdsanstalt för vilka ingen mantalsskrivningsplikt i uppehållskommunen föreligger.

Något prejudicerande avgörande i dessa tvister har ännu ej skett, men det torde vara tvivelaktigt om uppehållskommunerna, med nuvarande bestämmelser i hithörande författningar, kunna vinna rättelse i detta hänseende. Och för att i möjligaste mån undvika tvister av detta slag och därjämte göra ifrågavarande kommuner rättvisa torde en ändring eller ett förtydligande i mantals- och kyrkoskrivningsförordningarna vara påkallad eller ock genom ändringar i fattigvårdslagen sådana bestämmelser införas att här ifrågavarande och liknande underhållsfall på annat sätt omhändertagas från det allmännas sida. Detta är så mycket nödvändigare som de astmasjuka eljest kunna komma att förvägras mottagande även för utbildning i för dem ur hälsoskäl lämpliga kommuner,

enär det icke kan anses uteslutet att inom dessa man kommer att på olika vägar söka gardera sig mot att astmasjuka få tillfälle att uppehålla sig där.

Huru ändrade bestämmelser i detta avseende lämpligast bör utformas kunna vi icke närmare bedöma. Olika vägar kunna tänkas framkomliga. Statens övertagande av fattigvårdsväsendet vore ju den rationellaste lösningen, men denna fråga lär icke ännu vara mogen för realiserande. En annan tänkbar utväg vore måhända att staten i fall sådana som här åsyftas åtog sig kostnaderna för dessa fattigvårdsutgifter såsom fallet är med vissa andra kategorier av understödstagare. Eller också en lagändring som här ovan berörts i kyrko- och mantalsskrivningsförordningarna av sådant innehåll, att person besvärad med astma eller annan sjukdom, för vars hävande eller lindrande klimatiska eller andra förhållanden göra vissa platser inom vårt land till lämpliga vistelseorter, icke utan de kommunala myndigheternas medgivande tillåtes förvärva hemortsrätt inom kommun dit han bevisligen av hälsoskäl överflyttat eller söker uppehålla sig, utan skall hans kyrko- och mantalsskrivningsort alltjämt vara den kommun, därifrån han inflyttade och senast var mantalsskriven, intill dess han på annan ort förvärvar hemortsrätt.

Frågan torde emellertid tarva utredning för att ur olika synpunkter — ej minst hänsynen till ifrågavarande sjuka — en tillfredsställande rättelse i dessa förhållanden skall kunna åvägabringas, varför vi vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t an-
hålla, att Kungl. Maj:t ville föranstalta om skyndsamt utred-
ning av här ovan påtalade förhållanden samt för riksdagen
framlägga de förslag som därav kunna föranledas.

Stockholm i januari 1937.

Oscar Carlström.

Erik Fast.

J. V. Pettersson.
